Stanislav Hoferek

Rozprávky na čítanie

Stanislav Hoferek

Rozprávky na čítanie

2013

Zbierku rozprávok Rozprávky na čítanie napísal © Stanislav Hoferek, MMXIII; Obálka: © Stanislav Hoferek, MMVIII; Vydavateľ elektronickej knihy: © Druska Books.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89646-10-4

O knihe

Rozprávky na čítanie je nové vydanie rozprávok z Greenie knižnice, ktoré vyšli najskôr v češtine ako Pohádky ke čtení. Súbor 20 rozprávok, pričom každá z nich je iná, nová, ľahko pochopiteľná a nesie poučenie. Niesú to žiadne nekonečné prerábky tých rozprávok, ktoré všetci poznajú, ale úplne samostatne vytvorené diela.

Rozprávky sú rozprávkové, no napriek tomu môžu naučiť všeličo aj o reálnom živote. Dobro víťazí, zlo je potrestané a ten, kto konal správne, nakoniec vyhráva. Rozprávky na čítanie sú naozaj na čítanie - dĺžkou, náročnosťou a pútavosťou. Žiadny rodič by nemal mať problém prečítať takúto rozprávku svojmu dieťaťu a zároveň sa rozprávky na čítanie hodia ako prvá kniha pre dieťa.

Slovo na úvod

Ako je to s detstvom? Niekto je dieťaťom celý život a ešte je na to hrdý. Niekto iný sa už od mladého veku správa dospelo. Nejeden človek, ktorý má detstvo za sebou, by si ho rád zopakoval. Prežil ešte raz, so všetkým, čo k tomu patrí. Hry, poznávanie všetkého nového, kamarátstva i energiu na všetky tie preliezačky a adrenalínové preteky „kdekoľvek, akokoľvek a hlavne rýchlo„. K detstvu patria aj rozprávky. Čo to ale je? Ak chcete presnú definíciu, nepoviem ju. Teda mohol by som nájsť vysvetlenie od iných autorov na internete, ale radšej to popíšem vlastnými slovami. Rozprávka je svet. Malý alebo veľký, ale stále je to svet. Po tom svete sa premiestňujú dobrí i zlí králi, princezné, sem tam tiež čarodejník a najrôznejšie tvory. Ľudia, veľkí i maličkí, dobré víly, trpaslíci alebo zvieratá, ktoré dokážu myslieť a hovoriť ako ľudia. Svet, kde bojuje dobro so zlom a ten, kto je dobrý v srdci, víťazí. Múdrosť, odhodlanie, schopnosť dohodnúť sa, odvaha. To a mnoho ďalších vecí je žiadané a ten, kto je zlý, lakomý, alebo mu ide len o pomstu, dopadne zle. To je asi najväčší rozdiel z môjho pohľadu. V realite víťazí dobro len niekedy, a to možno i preto, že množstvo ľudí urobí čokoľvek pre veci, ktoré deti ani nepoznajú – alebo ani poznať nechcú.

Dnes je ľahké dostať sa k rozprávkam. Chcete rozprávku pre deti? Nie je problém, sú nahovorené na CD, prípadne je možné hneď niekoľko rozprávok nahrať do playlistu svojho dieťaťa. Nestačí audio? Rozprávky sú v televízii (no dobre, na slovenských ani nie), alebo na internete. Sú i iné možnosti, napríklad ísť do kina na 3D rozprávku v FullHD rozlíšení. Pre tých, čo chcú prečítať svojim deťom sami a je im jedno, že nemajú hlas profesionálneho rozprávača, je určená táto kniha. Pre rodičov, ktorí si nájdu čas, alebo pre deti, ktoré sa ešte trápia s písmenami abecedy, ale radi objavujú svet rozprávok, z ktorého sa majú čo naučiť. Prečo vznikla táto kniha? Dohnalo ma k tomu dielo s gréckymi bájami. Hérakles, Prométheus či Odysseus, to boli hrdinovia. A nie len tak hocijakí. Kde boli, tam sa niečo dialo, nespravodlivosť sa menila na spravodlivosť a rozum i telo bolo podľa ideálu tej doby. K rozprávkam som sa dostal až neskôr, keď som už nebol cieľovou skupinou. Všimol som si poriadnu priepasť medzi bájami a väčšinou rozprávok, čo som čítal. Opakovanie nezaujímavého deja, dlhé rozprávanie bez pointy a chýbalo niečo, čo by sa dalo nazvať vzorom. Rozhodol som sa, že ak napíšem nejaké rozprávky, budú iné ako tie, čo som čítal. Nebudú dlhé, ale krátke. S pointou, bez množstva mien a hlavne bez opakovania.

Deti sú chytré a dávať im hlúpe diela, to nie je ono. Čítali ste niekedy niekomu rozprávku, ktorá sa vám nepáčila? Dieťa si toho určite všimlo. Rodičia, ak chcete niečo čítať, čítajte niečo, čo sa aj vám páči. Vy si to užijete a dieťa tiež, hlavne ak je vám podobné. Taktiež ma zaujalo čítanie z pohľadu hlasiviek a pozornosti. Kto kedy chcel čakať, až nekonečná rozprávka skončí? A kto si pri čítaní niekedy povedal, že je

pred ním ešte množstvo stránok a už je to naozaj nuda? Dosť bolo rečí, knižka začína.

Kráľ túžiaci po zlate

Kedysi dávno a naozaj ďaleko, žil raz veľký kráľ. Jeho kráľovstvo bolo bohaté, pravidelnú úrodu zaisťovala úrodná pôda a v lesoch bola hojnosť zvierat. Kráľovstvu sa darilo, ale niečo mu chýbalo. Dobrý a spravodlivý vládca.

Kráľ bol zlý, nespravodlivý a krutý. Najviac zo všetkého však túžil po zlate. Práve zlato bolo pre neho všetkým a ako veľký kráľ ho mal naozaj veľa. Jedol len zlatým príborom, spal pod perinou zdobenou množstvom zlata, a keď sa obliekal pri okne, žiaril ako druhé slnko. Vyžadoval, aby sa o všetky zlaté predmety starali ti najlepší sluhovia, a keď sa niečo zlaté poškriabalo alebo rozbilo, okamžite prikázal vyhodenie z paláca.

Celý palác bol zo zlata a mal neskutočnú cenu. Pretože mal kráľ veľkú armádu, nikto s ním nechcel viesť vojnu, i keď každý iný kráľ chcel aspoň časť jeho bohatstva.

Jedného dňa sa rozhodol, že pôjde do lesa na lov. Iba on a niekoľko vybraných sluhov. Cestou dostal obrovský smäd a len čo uvidel malé jazierko s priezračnou vodou, rozhodol sa napiť. Ako by ale mohol kráľ piť? Požiadal služobníkov, aby mu rýchlo podali pohár. Bol mimoriadne zarazený, pretože mu podali nie zlatý, ale len obyčajný, zo skla. Neprijal ho a

bol tam až do doby, čo mu niekto doniesol pohár z čistého zlata. Kráľ sa napil a pokračoval v love, až sa rozhodol vrátiť.

„Ako bolo na love?" Pýta sa ho kráľovná.

„Moc dobre nie, tieto zlaté luky sú málo ohybné, je ťažké dobre zamieriť a trafiť jeleňa," odpovedal jej kráľ.

„Prečo teda zlatý luk? Vezmi si obyčajný. Alebo vieš čo? Já sa postarám o to, aby ten najlepší luk natreli zlatou farbou. A i keď nebude celý zo zlata, bude tak vyzerať a ty sa budeš dotýkať len zlata."

Kráľovná bola múdra žena a i keď kráľ zo začiatku nesúhlasil, dal si to rozhovoriť. Ďalší deň s týmto lukom trafil troch jeleňov, a keď uvidel, ako sa k nemu rúti diviak, tak ho jediným šípom ulovil. Bol naozaj šťastný, ale len do doby, čo si spomenul na zlaté sfarbenie.

Dlho myslel na to, ako by mohol loviť a používať len zlato. Napadlo ho, že by mohol ísť na ryby. Všetko zo zlata, dokonca i čln bol zlatý a skúsení remeselníci ho vyrobili tak, aby sa nepotopil. Kráľ, ktorý mal na sebe ťažké šperky, lovil na udicu. Chytil len niekoľko malých rýb. Keď sa začal cítiť unavený, dal pokyn sluhom, aby ho dostali späť do paláca. V tom do člnu niečo narazilo a zlaté plavidlo, ktoré len s problémami plávalo na hladine, išlo ku dnu. Sluhovia hodili kráľovi záchranné koleso, ale on sa ho nechcel chytiť. Vyžiadal si koleso zo zlata. Sluhovia, ktorí vedeli, že kráľ ich radu poslúchať nebude, mu hodili zlaté záchranné koleso.

Kráľ sa ho pevne chytil, ale zlato bolo príliš ťažké. Nezachránilo mu život, ale prinieslo mu iba záhubu. Vládca sa utopil, ale až do svojej smrti sa dotýkal len čistého zlata. Nikomu ho nebolo ľúto a časom bol zvolený nový kráľ, ktorý

bol spravodlivý a zlato pre neho nemalo až tak vysokú cenu.

O človeku, ktorý sa hral s prsteňom

Kde bolo, tam bolo, bol raz chudobný pastier. Nemal zlato, ani poriadny dom, len niekoľko ovečiek a kozičku. Viac ako bohatstvo mu ale chýbali priatelia. Už to tak býva, že niekto má bohatstva, ale je sám, a iný nemá takmer nič, ale má priateľov, ktorí sú na tom približne rovnako. Tento pastier bol ale výnimkou. Nemal nič, naozaj nič a tak bol večne naštvaný a len blázon by sa s ním chcel rozprávať.

Páčila sa mu dcéra najstaršieho pastiera, ale on sa nepáčil jej. Taktiež chcel byť bohatý a slávny, ale nevedel ako na to. Často sa modlil k bohom, ale nie za odpustenie svojich hriechov, ale o pomoc, aby pre neho niečo urobili, i keď to často malo byť niečo nečestné. Keď sa zase takto modlil, ukázal sa mu v sne čarodejník.

„Ak naozaj žiadaš moc a myslíš si o sobe, že si ju zaslúžiš práve ty, príď hneď ráno k rieke a celý sa ponor do vody."

Pastier túžil po moci, po ničom inom. Len čo sa ráno ukázalo slnko a prvé lúče ho zobúdzali zo spania, obliekol sa a vydal sa k rieke. Prišiel priamo do stredu, kde bol najsilnejší prúd, keď tu na niečo narazil. Vyzeralo to zvláštne, asi ako ľudská ruka. Na jednom z prstov bol doteraz prsteň. Pastier si ho okamžite vzal s sebou, a už cestou sa z neho radoval. Bol

krásny a tiež cenný, s veľkým drahokamom. Viac ako nádhera alebo cena ho oslovili schopnosti prsteňa. Čokoľvek si prial, to sa splnilo. Šiel k svojmu domu a len čo dostal hlad, ukázali sa pred ním vybrané dobroty, aké svet nevidel. Buchty, torty, koláče všetkých chutí a farieb, to všetko bolo na dosah ruky a bolo toho veľa.

Len pomyslel, a už sa jeho skromný príbytok zmenil na veľkolepý palác s množstvom okien, obrazov a s najrôznejším vybavením. Prišiel do mesta a naraz mal v kapse zlaté a strieborné mince. Dosť na to, aby mohol kúpiť ten najlepší med a víno tak dobré, že už jeho vôňa menila svet. Prsteň mu dal do cesty krásnu ženu a zariadil, aby sa do neho okamžite zamilovala.

Jeho život sa zmenil. Už nebol pastierom, ale veľkým pánom, ktorý mohol robiť, čo sa mu zachcelo. Svoje bohatstvo nepoužil len pre seba, ale tiež na to, aby ublížil ľuďom, ktorí s ním mali nejaký spor. Zariadil, aby každý z jeho nepriateľov vyhorel, aby na iné pole ako na vlastné nepršalo a aby sa v záhradách všetkým okolo neho ukázali krtkovia, ktorí všetko zničili. Mal bohatstva, krásny dom veľký ako celé mesto a jedol len tie najlepší pokrmy. To mu ale nestačilo a chcel stále viac.

Myslel na to, ako by mohol mať priateľov. Nikomu nepomáhal a nikto nepomáhal jemu a rozhodol sa to nejako zmeniť. Stretol sedliaka, ktorý mu predal najlepší chlieb, ale nechcel byť jeho priateľom. Tvrdil, že priateľstvo možno len ťažko kúpiť.

Rozhodol sa teda, že sa vydá k rieke a nájde iný prsteň, oveľa silnejší. I keď mu tento dodáva čo potrebuje, nie je s

ním tak šťastný, ako by si prial. Stále myslel, že je to chyba prsteňa a niekde musí byť lepší prsteň. Skočil do stredu rieky, do najväčšieho prúdu, ale žiadny nový prsteň nenašiel. Nevedel dobre plávať a len čo vstúpil, rieka sa zmenila na divokú a veľkú. Pastier sa utopil a bol sám naozaj dlhú dobu. Zmenil to len nejaký človek, ktorý ho našiel a stiahol mu z ruky prsteň. Za niekoľko dní sa vydal do rieky i on, ale nenašiel tam silnejší prsteň, len smrť.

Dodnes je prsteň niekde ukrytý, ale kto po niečom túži a tiež chce byť šťastný, ten môže jedno i druhé urobiť len bez kúzelného prsteňa.

Krásna víla a jej skúška

Matej bol taký ten správny chlapec. Mladý, celkom silný a nadmieru šikovný. Dokázal niečo z každého remesla a tiež bol vynaliezavý a dokázal prekvapiť každého bez výnimky. Dosiahol čokoľvek, i keď to niekedy možno trvalo, až na jednu výnimku.

Talentovaný chlapec bol sám. Nemal dievča, ktorú by mohol milovať. Hľadal ju, ale nikde ju nemohol nájsť. Skúšal prehľadať hrady a zámky, a tiež dediny. Žiadna mu nebola podobná a hlavne sa mu žiadna nepáčila.

Už myslel, že to správne dievča nikdy nenájde a bude až do smrti sám, keď naraz uvidel nebesky krásnu vílu, ako tancuje na lúke a jej krásne oblečenie splýva s kvetinami. Mala zlaté vlasy a na nich korunu z čerstvých púpav. Voňala ako celá záhrada a Matej bol čoskoro v jej moci.

„Povedz mi, kráska, pôjdeš sa mnou? Chceš sa stať mojou ženou?“ Povedal Matej a nemohol z nej spustiť oči.

„Ty ma chceš za ženu? To ale nebude tak ľahké, mňa môže získať len jeden muž, ktorý mi donesie niečo z konca sveta.“

„Donesiem ti to,“ povedal Matej, len nevedel, kde by mohol nájsť to, o čo ho víla požiadala.

Vydal sa domov a nabalil si do batohu jedlo. Vzal si svoju obľúbenú palicu a šiel hľadať niečo z konca sveta. Prešiel okolie svojej dediny, ale nenašiel to, čo hľadal. V hľadaní neprestával a prehľadal celý kraj. Pýtal sa priateľov i neznámych ľudí, ale nikto mu nemohol dať presnú odpoveď.

Pri svojich cestách chodil po zemi, jazdil na koni, plavil sa na lodi a poznal kraje rozpálené slnkom na púšť i zamrznuté chladným vetrom. Koniec sveta ale nenašiel. Po roku a dni sa vrátil na lúku.

„Tak čo, chlapče, doniesol si mi niečo z konca sveta?"

„Nie, nedoniesol. Nenašiel som koniec sveta. Vieš, kde by ho mohol hľadať?" Pýtal sa Matej so záujmom a čakal na odpoveď.

„Áno, to viem," odpovedala mu víla. „Koniec sveta je tam, kde sa vietor hrá s vlasmi, slnko prináša nádej do každého dňa a ľudia tam hovoria o láske."

Matej sa zamyslel. Pozná kraj, kde si vietor hrá s vlasmi. Dokonca nie len jeden, ale hneď niekoľko. Kraje, kde je vietor ľadový a ani najlepší kožuch ho nezastaví, ale i kraje, kde vietor roznáša rozpálený piesok a ten sa dostane i pod oblečenie. Taktiež slnko prináša nádej do všetkých miest. Nádeje pre vojakov na bojisku, sedliakov a pastierov alebo pre rybárov a lovcov, ktorí sa hneď ráno pustia na lov. O láske sa hovorí všade. Tam, kde jej je málo, i tam, kde je jej dostatok.

Dotkol sa zeme a zdvihol kameň, ktorý ležal neďaleko.

„Tu máš, víla, niečo z konca sveta."

„Prečo si myslíš, že koniec sveta je tu?"

„Pretože nemá jeden koniec. Neviem ako je svet veľký, neprešiel som ho celý, ale ak má niekoľko začiatkov, musí mať i niekoľko koncov. Tu svet začína a je iný, nech ideš odtiaľto akýmkoľvek smerom. A hlavne, i tu sa vietor hrá s vlasmi, si krásna a rád by s tebou prežíval lásku až do konca našich dní a či mám na to nádej? Sme na slnečnej lúke. Stačí sa otočiť k slnku a spýtať sa."

„Ale slnko ti nič nepovie."

„Uvidíme, ja dúfam, že áno. Možno mi nedá odpoveď hneď, ale nádej mi nevezme."

Víla bola šťastná a Matej tiež. Postavili si krásny dom s veľkými, otvorenými oknami. Vietor sa im hral s vlasmi a slnko sa na nich usmievalo, a keď niekedy boli všade na oblohe oblaky, tak i vtedy sa radi rozprávali o láske.

Najrýchlejšie zviera

Korytnačky nie sú rýchle zvieratá. Vlastne len málo čo je pomalšie ako korytnačka. Pohybujú sa opatrne a ani keď sa niekam chcú dostať rýchlo, nejde to. Jedna taká korytnačka sa volala Helga. Bola na korytnačku mladá a tiež inteligentná. Všetci si ju vážili za jej múdrosť. Mala sen, byť tou najrýchlejšou korytnačkou, alebo rovno najrýchlejším tvorom v celej zvieracej ríšu.

Lev, leopard a panter, tí všetci sa jej vysmiali. Hovorili, že rozmaznané mačiatko by bolo rýchlejšie ako ona. Helgu to, samozrejme, trápilo. Nebola šťastná z toho, že si z nej niekto stále robí srandu.

Myslela na to, ako zariadiť, aby bola v pretekoch prvá. Áno, práve pretek je to, čo potrebuje. V normálnych pretekoch predbehne iné korytnačky, no panterovi, leopardovi alebo levovi sa rovnať nemôže. Ako by tiež mohla? Má menšie nohy a celkovo nie je na rýchlosť tak stavená, ako rýchle zvieratá.

Šla teda za zajacom, len tak, na otázku. Dúfala, že jej niečo povie. Zajac je rýchly, možné by ju mohol niečo naučiť.

„Povedz mi, zajko," pýta sa korytnačka, „ako utekáš? Dokážeš utekať rýchlejšie ako lev?"

„Vieš, korytnačka, ja vlastne neutekám, ja skáčem. Keď skáčem rýchlo, dokážem predbehnúť iné zajace, ale lev je stále rýchlejší."

„Dokázal by si ma naučiť skákať tak, ako to dokážeš ty?"

Zajac si pozorne korytnačku prezrel. Prišiel na to, že ju to naučiť nemôže. Má iné nohy, vyzerá úplne inak. Nešťastná korytnačka išla za koňom.

„Povedz mi, ty dokážeš tak rýchlo cválať, dokázal by si ma to naučiť?" Pýta sa korytnačka, ale je sklamaná z odpovede:

„Nie, korytnačka, nedokážem ťa to naučiť, môj cval sa hodí pre kone, nie pre korytnačku ako si ty."

Blížil sa deň, kedy sa mali začať preteky. Zamyslela sa ešte raz a našla spôsob. Ukázalo sa ranné slnko a štyri zvieratá sa postavili na čiaru. Korytnačka sa dala do behu. Keď to videl lev, leopard a panter, šli tým smerom a rýchlo ju predbehli. Za niekoľko okamihov boli už naozaj ďaleko a nebolo ich dobre vidieť. V tom sa korytnačka vrátila na začiatok, vzala inú cieľovú vlajku a zapichla ju kúsok od štartu.

Zajac, ktorý to videl, sa usmieval. Korytnačka bola v cieli skôr, oveľa skôr, zatiaľ čo rýchle zvieratá pretekali, ktoré bude prvé. Bežali naozaj rýchlo, no pretože šli nesprávnym smerom, korytnačka sa objavila v cieli ako prvá.

„Nemyslela si na to, že im bude podozrivé, že im chýba cieľ?" Pýta sa korytnačky zajac.

„Myslela a určite na to prídu. Zatiaľ ale majú cieľ, predbehnúť dvoch rivalov. Až si uvedomia, že nevedia, kde je cieľ a viem to len ja, vrátia sa. To ma ale moje malé nohy dostanú do cieľa dávno pred nimi.

Kúzelná voda

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden kráľ, ktorý bol úplne iný ako všetci králi pred ním a po ňom. Bol obrovský, vysoký ako jedľa a tiež bol poriadne tučný. Miloval jedlo a dobré pitie a nebolo jedla, ktoré by neochutnal. Ovocie, množstvo mäsa na všetky spôsoby a spolu s jedlom si poradil s akýmkoľvek pitím. Pivo, víno, najrôznejšie špeciality i voda, úplne obyčajná voda.

Nebol šťastný z toho, ako vyzerá. Sám sebe sa vôbec nepáčil a nevedel, čo s tým. Dal si v knihách vyhľadať dobré rady, ako všetko zmeniť, aby vypadal ako veľký rytier a nie ako kopa tuku. Jeho sluhovia našli spôsob. Existuje vzácna rastlina, z ktorej sa dá urobiť výborný čaj, ktorý zmení človeka k nepoznaniu. Bol v tom ale háčik. Rastlina bola vzácna a ak niekde v kráľovstve je, nikto o tom nevie. To ale nie je jediný problém. Na čaj treba zohnať vodu, ktorá je sladká, i keď nie je sladená.

Zvesť o tejto novine sa rýchlo rozšírila po krajine. Aká je to voda, ktorá nie je sladená, no i tak je sladká? Kráľ sľuboval veľkú odmenu v zlate a ruku svojej dcéry, mladej krásavice. Ľudia sa pustili do hľadania, ale nikto nič nevidel a nepočul o jednom ani o druhom.

Jakub, ktorého nudila práca kováča, cestoval po svete. Náhodou sa dozvedel o tom, čo hľadá kráľ tejto krajiny. Taktiež nevedel, kde je rastlina, ale tajomstvo sladkej, no nesladenej vody poznal dobre. Prišiel teda ku kráľovi a na rovinu sa ho spýtal:

„Pán kráľ, prichádzam, aby som splnil vaše prianie. Rád by som ruku vašej dcéry, ale neviem, ako vyzerá tá rastlina, ktorú sa všetci snažia nájsť."

„Hľadaj kvet, ktorý nikto nedaruje z lásky ani z ľútosti a ktorý pozná každý, ale nikto ho za krásnu kvetinu nepovažuje."

Jakub bol zmätený. Poznal tajomstvo vody, ale o kvetoch a iných rastlinách toho veľa nevedel. I povedal si, že bude najlepšie, keď ako prvé nájde takú rastlinu. Tulipány to neboli, ani ruže. Čo takto bodliak? Vedel, že pre niekoho je bodliak krásny, no jemu sa ako krásny vôbec nejavil. Tu i tam premýšľal, keď mu napadol karfiol. Obyčajná zelenina, ktorá nemá krásny kvet, ale dá sa jesť. Kto by ale komu daroval karfiol? Rozhodol sa ísť do záhrady, vzal jednu hlávku so sebou a tiež vzal nejaké tie citróny.

„Čože to je? Chcel som sladkú vodu, a ty donesieš citróny?"

„Len poručte, pán kráľ, nech prinesú dve nádoby s vodou."

Zanedlho stáli pred Jakubom dve nádoby. Nečakal a ihneď miešal vodu v jednej nádobe sa šťavou z citrónov. Pridal citrónu toľko, že sa voda zmenila na poriadne kyslú a takmer sa nedala piť. Kráľ sa jej napil a mimoriadne sa rozhneval.

„Za toto ťa stihne trest, takto ma oklamať. Ta voda chutí ako citróny, je kyslá!“ Kráľ začal žiadať sluhov o cukor.

„Nie je treba, pane. Skúste teraz túto.“

Jakub mu podal úplne obyčajnú vodu a pre kráľa bola sladká, tá najsladšia na svete, pretože ju pil hneď za mimoriadne kyslým nápojom.

„Výborne, som s tebou spokojný. A čo rastlina, máš ju?“

„Mám, pane. Tu je.“ Mládenec ukázal karfiol a kráľ sa zamyslel. Po chvíli odpovedal:

„Chceš ma oklamať, čaj z karfiolu predsa nikto nikdy nevidel.“

„Že nie? Bežne je v polievke. Daj variť vodu a rôznu zeleninu a máš dobrú polievku. Bez inej zeleniny možno urobiť asi iba čaj. A verte mi, z neho sa dá schudnúť.“

Kráľ začal piť nesladenú, ale sladkú vodu, hneď za množstvom šťavy z citrónu a mal k tomu karfiolový čaj. Sám sa tomu divil, ale postupne sa zmenil z tučného kráľa na silného vládcu. Vďačne potom dal Jakubovi zlatky i svoju dcéru.

Pekelník a jeho kotol

Kde bolo, tam bolo, rozhodol sa samotný Diabol, že sa zastaví na Zemi. Iba tak, aby uvidel, akí ľudia zanedlho prídu do pekla. Pochodil medzi roľníkmi i bojovníkmi a tešil sa. Ľudia neboli dobrí, hádali sa, bojovali medzi sebou a tak sa rýchlo dostanú do jeho pekelného kráľovstva.

Nebol to ale jediný dôvod jeho návštevy. Taktiež hľadal nový kotol a čím väčší, tým lepší. Prehľadával svet až narazil na človeka, ktorý robil kotle. Volal sa Peter a Diablovi sa mimoriadne páčila jeho práca. Do takého kotla by sa vošlo naozaj veľa hriešnikov.

„Predám ti ten kotol, ale musíš zaplatiť. Päť tisíc zlatiek, ani o jednu menej!"

Diabol mu pohrozil, že ak mu nedá ten kotol zadarmo, tak si ho vezme násilím a jeho tiež. Peter rýchlo poľutoval svoju unáhlenosť, ale už bolo neskoro. Ako sa ale teraz dostane z pekla? Diabol sa nedal presvedčiť a nepustil ho späť na Zem.

Peter sa teda rozhodol, že Diablovi prejde cez rozum. Nájde spôsob, ako sa dostane späť. Celý deň uvažoval, keď tu prišla odvážna myšlienka. Bol šikovný a dokázal vytvoriť takmer čokoľvek.

„Musím povedať, takto som si peklo nepredstavoval. Je

tu chladno."

„Chladno?" Diabol sa začuduje a okamžite zavolá svojich pomocníkov, nech pridajú ďalšie polená do ohňa.

„To veľa nepomohlo, stále je tu chladno."

„Tak chladno, čo?" Pýta sa Diabol a prikazuje ďalším a ďalším služobníkom, nech zakladajú nové ohne a urobia z pekla ešte väčší peklo, ako obyčajne.

„Zaujímavé," hovorí Peter, „len tak ďalej a možno tu bude naozaj horúco. Keby sem teraz prišiel anjel, všimol by si len maličký rozdiel v porovnaní s nebíčkom."

Peter Diabla totálne rozohnil. Sám vládca pekiel ohromnou rýchlosťou nanosil na hromadu všetko drevo z celého pekla a urobil ten najväčší plameň, aký kedy peklo zažilo. Vzduch sa stal nedýchateľný a dokonca i Diabol sa potil od horúčavy. Po niekoľko dní bolo ťažké robiť čokoľvek.

Piaty deň sa peklo zmenilo na chladničku. Každé ohnisko bolo studené, pretože nebolo už žiadne drevo. Diabol dal na veľký oheň všetko a pokým sa mu podarí zohnať ďalšie, bude v pekle zima.

„Počuj, Diabol, rád by som šiel odtiaľto preč. Nepáči sa mi tu."

„Ty si tu za trest, Peter. Budeš tu naveky."

„A budem stále robiť problémy. Mám lepší nápad. Vráť ma na zem, budem sekať dobrotu a potom pôjdem do neba. Tam urobím poriadny chaos anjelom a nie tebe. Čo ty na to?"

Diabol to zvážil a rozhodol sa, že vráti Petra na Zem. Tak sa kotlár dostal z pekla von a postaral sa o poriadne kúrenie i

o to, že peklo takmer zamrzlo.

Maliar a maliarka

Bolo tomu tak, kdesi za mnohými horami a riekami, bol raz krásny kraj. Slnko svietilo na rozsiahle lúky, ktoré boli plné kvetín všetkých farieb a vôní. V lesoch bola hojnosť veveričiek a vtáctva, ktoré svojim spevom dotvárali každý letní deň. Leto práve vrcholilo a väčšina ľudí sa kúpala v rieke, tancovali na námestiach malinkých mestečiek alebo na koňoch prechádzali obľúbený kraj tu a tam. Iba maliar nebol šťastný. Na obrovský papier maľoval akúsi zrúcaninu. Nezaujímala ho príroda a jej diela, len stará história. Veci staré a takmer zabudnuté. Maliar mal množstvo obdivovateľov, keď maľoval krásu, ale teraz bol bez priateľov.

Ako to už býva, chytrý človek sa pýta odborníkov. Malá Hanka chcela tiež maľovať a naozaj sa jej páčili staré maliarove diela. Bola všímavá a nie každý detail sa jej páčil. Najnovšie maľby sa jej nepáčili vôbec. Chcela sa maľovanie naučiť, ale nie preto, aby kreslila staré poškodené mosty a zrúcaniny kedysi veľkých hradov. Mala rada kvety, motýle alebo zapadajúce slnko.

„Prečo maľuješ také smutné veci?“ Pýtala sa Hanka maliara.

„Nie sú smutné, pre mňa sú veselé.“

„Ako veselé? Nerozumiem ti, ako môže byť poškodená budova veselá?“

„Pamätám si, keď som tu žil. všetko bolo krásne, naozaj úchvatné.“

„Prečo to maľuješ takto a nie tak, ako to bolo kedysi?“

„Hanka, ja si to celkom nepamätám. To bolo už dávno.“

Dievčina si požičala papier a farby a urobila obrázok. Pohľad na hrad, aký mohol byť podľa nej kedysi, pred dávnym časom, kedy ešte nebola na svete. Po chvíli svojej dielo dokončila. Nebolo to dokonalé dielo, chýbali jej skúsenosti starého maliara. Jej pohľad bol ale iný nielen kvalitou zobrazenia. Hanka namaľovala hrad s množstvom vlajok a pred ním stáli princ a princezná na kúzelných jednorožcoch.

Starý maliar ju nepochválil. Povedal jej, že to takto nikdy nevyzeralo a celá jej predstava je nesprávna. Vzal jej papier a roztrhal ho na niekoľko kúskov.

„Prečo si to urobil?“ Spýtala sa Hanka maliara a bolo jej ľúto, že kúsok jej sveta roztrhal.

„Ty nie si dobrá v maľovaní. A ani nevieš, čo chceš dať na papier. Také vlajky tu nikdy ani neboli. Bola tu len jedna, maličká, a na nej namaľovaný lev.“

„Prečo tam nemôže byť dvadsať vlajok s jednorožcami?“

„Jednorožci nie sú, to sú len rozprávky.“

„Ale ja som ešte malá, mám rada rozprávky!“

Dievčina sa s umelcom pohádala. Rozhodla sa, že bude teraz maľovať sama. Zohnala si dostatok papieru a začala kresliť staré, teraz už zrúcané hrady. Všade pridávala vlajočky

a jednorožce. Ukázala to rodičom a tí ju chválili. Hovorili, že je to krásne.

„Tebe sa to naozaj páči, mami?“

„Ale samozrejme, je to krásne.“

„Vieš, ktorý je to hrad?“

„Ten za riekou?“

„Nie, ten pred ňou. Ako si to mohla nepoznať?“

„Ja to až tak dobre neznám. Ale máš tam pekné vlajočky.“

A tak začala Hanka maľovať, stále viac a viac. Nič z toho, čo dala na papier, nevyzeralo ako skutočnosť. Hrady vyzerali inak, kvety tiež, a keď maľovala mesiac a hviezdy, tak sa to vôbec nepodobalo na to, čo videli dospelí. Jedno ale dosiahla. všetko, čo namaľovala, prinieslo všetkým radosť. A čo starý maliar? Kreslil ďalej presne a dokonale, ale svoju predstavu o minulosti si nechával len pre seba. A tak bol najväčším odborníkom, ale všetci mali radšej veselé obrazy od Hanky.

Katarína a zlatá rybka

Ako je známe, uloviť zlatú rybku znamená veľké šťastie a každá zlatá rybka splní prianie, niekedy dokonca tri. Raz išla okolo rybníku Katarína, a keď videla, že v ňom niečo pláva, holými rukami zlatú rybku vytiahla.

„Pusti ma, krásna dievčina, vráť ma do vody! Splním ti prianie!"

„To vieš, že ťa pustím - a rada. Prianie mám, ale je náročné. Splníš mi ho?"

„Áno, splním," odpovedala zlatá rybka. Nemala na výber.

„Prajem si, aby som každý deň chytila zlatú rybku."

Chúďa rybka to sľúbila, i keď sa jej také prianie vôbec nepáčilo. Uvedomovala si, čo to bude znamenať pre ňu.

„Nechceš to kúsok zmeniť? Ak si tak praješ prianie, tak ti ho každý deň dám, nemusíš ma stále vyťahovať z vody, to naozaj nie je príjemné."

„Tak dobre," súhlasila Katarína a bola na seba hrdá.

Prvá vec, ktorú pomocou priania zmenila, bol nový dom. Nebol to palác, ale Katarína bola spokojná. Vrátila sa na ďalšie deň k rybníku a pozdravila rybku. Spýtala sa, ako sa ju dnes darí, a požiadala o krásneho bieleho koňa, na ktorom

by jazdila po lúkach. Postupne získala od rybky najrôznejšie bohatstvá. Šperky, vyberané kuchárske špeciality, aké nikto nepoznal, na zimu ten najlepší kožuch s výbornými čižmami a na leto krásny slnečník a v studni tu najlepšiu vodu, ktorá bola zdravá a chutná.

Katarína sama sa ale menila. Už nepracovala a čokoľvek sa ju zažiadalo, dostala zadarmo od zlatej rybky. Jej ruky si odvykli od práce a po chvíli nemala nič, len dary zlaté rybky.

Prešiel mesiac a Katarína si žiadala, aby šiel okolo princ a aby sa do nej zamiloval. Stalo sa. Princ to bol, skutočný, ale nebol mladý ani pekný, vlastne ani bohatý. Bol odniekiaľ z bezvýznamného kráľovstva a pretože mal mnoho bratov, nikdy sa nemohol stať kráľom. Nepáčil sa jej a nemilovala ho. Počkala do druhého dňa a len čo bolo po polnoci, oslovila zlatú rybku.

„Nie som spokojná s princom, teraz mi vyčaruj iného, lepšieho."

„Máš rovnaké prianie?"

„Nie, nemám rovnaké. Chcem princa, ale poriadneho!" Hnevala sa Katarína na rybku v rybníku.

„Prepáč, ale žiadny ďalší princ tadiaľto nepôjde. A ak náhodou áno, nebude to mojou mocou. Ak si praješ princa, postaraj sa o to sama."

„Ako sa opovažuješ? Máš mi plniť prianie! Rady si nech sama pre seba!"

„Dobrá rada je hotové požehnanie. Teraz odídem, do iného rybníka."

„Nikam nepôjdeš!"

Dievčina chytila rybu a vytiahla ju z vody.

„Chcem poriadneho princa. Teraz hneď. Potom už od teba nebudem nikdy nič chcieť. Prajem si dobrého princa v každom ohľade a to je moje posledné prianie."

„Ako si teda praješ."

Objavil sa princ na krásnom koni, ktorý mal na opasku zlatý meč. Bol pekný, bohatý a Kataríne sa ihneď zaľúbil. Okamžite ho i oslovila.

„Ach, krásny princ, určite hľadáš dievča, ktorá by ťa milovalo. Vezmi si ma a budeme spolu šťastní."

„Prepáč mi to," povedal princ, „ale viem, ako si sa teraz zachovala k zlatej rybke. Nechcem, aby si sa tak niekedy zachovala ku mne alebo k občanom mojej krajiny. Preto si budem hľadať inú nevestu."

„Ale ja mám peniaze, mám krásny dom a šperky s diamantami!" Zvolala na princa Katarína.

„Ja tiež," odpovedal princ. „Už mi chýba len žena, ktorú by som mal rád. Možno ju nájdem v tomto kraji. A možno nie."

Princ odišiel a Katarína sa rozplakala. Darmo ľutovala, aká bola k rybke. Snažila sa ju nájsť, ale tá zmizla a na ďalšie deň zmizlo i všetko, čo od nej dostala. Tak bola znovu chudobná a musela si znovu zvykať na ťažkú prácu, aby netrpela hladom a aby zahnala smútok, ktorý si spôsobila.

Vojak a zrnká ryže

Kedysi dávno, v krajine mnoho dní i nocí putovania smerom na východ, žil jeden cisár. K jeho ušiam sa donieslo, že iný vládca zo susednej zeme sa pripravuje na vojnu. Kráľ bol rozhorčený, hlavne keď sa dopočul, koľko jazdcov, strelcov a pešiakov pripravil jeho protivník. Poznal silu svojej armády a keby sa stretli, pravdepodobne by prehral. Rozhodol sa čeliť invázii a na to nutne potreboval ďalších vojakov.

Vybral najlepších staviteľov, aby zhotovili pred jeho palácom kasárne pre novú armádu a poslal poslov do všetkých kútov svojej ríše, aby zozbierali dobrovoľníkov i všetkých, ktorí už neslúžili v armáde. Medzi novými brancami sa ukázal tiež akýsi Madan.

V priebehu desiatich dní bola postavená veľká budova, ktorá sa zaplnila ľuďmi. Po vycvičení sa mali stať silnými vojakmi, ktorí by mohli ubrániť rodnú zem. Dohromady ich bolo desaťtisíc a jeden.

Cisár doviezol množstvo zbraní a pre budúcich vojakov dal urobiť desaťtisíc misiek na ryžu. Taktiež požiadal pracovníkov, aby vždy delili ryžu na desaťtisíc častí. Nevedel, že je o jedného muža viac.

Tak sa stalo, že bol prvý deň práve Madan bez jedla.

Nebol spokojný, trénoval práve tak ťažko ako ostatní a mal teda poriadny hlad. Osud, alebo len hlúpa náhoda, spôsobil, že práve Madan nedostal jedlo ani na ďalší deň. To už bol naozaj vyhladnutý a nespokojný. Dokonca tak, že sa rozhodol povedať o tej nespravodlivosti priamo cisárovi.

Mal šťastie v nešťastí a cisár sa rozhodol, že ho vypočuje. Nie vždy to dovolil, pretože riadil svoju ríšu a takmer na nič iného nemal náladu ani čas.

„Vaša výsosť," povedal Madan cisárovi a pokľakol na kolená, „som len obyčajný človek. Keď som sa dopočul o nebezpečí, ktoré nám hrozí, sám som sa vybral do tohto krásneho mesta a teraz trénujem, aby som mohol chrániť ríšu. Cez svoju snahu som už po druhýkrát nedostal jedlo. Je nás desaťtisíc a jeden chlapov a jedla i misiek je pre desaťtisíc. Jeden z nás má smolu a verím, že bohovia zariadili, že som to bol dvakrát po sebe já. Posielajú tak znamenie."

„Dobre teda," odpovedal mu cisár, „prikážem, aby hrnčiar urobil ďalšiu misku a aby sa jedlo delilo na desaťtisíc a jednu časť."

„Nie je potrebné nič takého robiť. Iba, prosím, požiadaj tých, čo pripravujú jedlo, nech mi dajú päť zrniek ryže z každej misky stranou."

„Tak sa stane," odpovedal cisár a šťastný Madan odišiel z paláca.

Ešte šťastnejší bol, keď sa splnil jeho predpoklad. Najväčšia porcia čakala priamo na neho. Dobre sa zasýtil a tiež trénovanie mu išlo lepšie. Po desať dní naberal silu a potom cisár prikázal, nech sa ukončí tréning a nech sa skúsená i nová armáda presunie.

Madan, osmelený jedlom i úspechmi na cvičisku, kráčal ako prvý. Tesne pred bitkou si nepriateľský veliteľ všimol, že vôbec nepozná toho nového veliteľa cisárovej ríše. Rozhodol sa prehovoriť s ním.

„Teba nepoznám, kto si?" Pýtal sa veliteľ útočiaceho vojska.

„Som Madan, veľký bojovník. Desaťtisíc vojakov sa musí uskromniť, aby ma nasýtili. Som zbehlý v používaní rôznych zbraní a všetko, čo o boji viem, som naučil ostatných."

Nepriateľ sa vyľakal a radšej ustúpil a cisár si nechal Madana predvolať. Teraz už ako veľkého hrdinu.

„Je pravda, že si naučil každého vojaka všetko, čo vieš?"

„Áno, je to pravda. Povedal som im, že vyhladnutý vojak nie je dobrý vojak. Nič viac som sa nenaučil."

Dvaja bratia

Bola jedna žena a tá sa starala o svojich dvoch synov, keď boli ešte mladí. Stále vymýšľali a všetko skúmali. Byli rovnako silní, rovnako starí i chytrí, a keď sa začali hádať, nedokázali prestať. Jeden sa volal Boris a druhý Alexej a ako to už býva, o všetko sa delili.

Keď boli ešte deti, rozhodli sa, že sa pôjdu prejsť. Matke o tom nepovedali a len tak išli. V lese zablúdili, a keď sa z veľkého lesa konečne dostali von, ocitli sa ďaleko od domova a od matky, na neznámom mieste. Boris chcel ísť na východ, za slnkom, kým Alexej na západ, proti nemu. Netrvalo dlho a začali sa hádať. Boris i Alexej sa i pobili, ale rovnako sa nedokázali dohovoriť, kadiaľ ísť. A pretože boli obaja bratia tiež tvrdohlaví, zostali na mieste a stále hovoril jeden druhému, čo robiť a kam ísť.

Chlapci získali vďaka matkiným modlitbám zvláštne požehnanie. Nikto, ani najlepší bojovníci zeme, ich nemohli zabiť. Žili by naveky, keby požehnanie nemalo hraníc, ale to malo. Nikto iný nemohol zabiť Borisa, len Alexej, a ten mal rovnaký osud. Zatiaľ sa len hádali a bili, nikdy proti sebe nezdvihli zbraň a sľúbili si navzájom, že tak nikdy neurobia.

Keď prešlo niekoľko dní, uvideli krásne dievča, s očami

modrými ako to najkrajšie jazero. Mala pery ako ruže a vlasy ako nebešťanka. Boris i Alexej si ju všimli spoločne a utekali za ňou. Obaja sa s ňou chceli oženiť a ako už boli zvyklí, pobili sa. Chvíľu bol silnejší Boris, no potom sa to otočilo a vyhrával Alexej.

„Zabijem ťa!" Vykríkol Boris a vzal do ruky svoj nôž. Alexej urobil to samé, no ako sa na seba vrhli, spomenuli si na možnú smrť pre oboch. So škrípaním zubov sa pomerili a schovali svojej nože.

Dievčina na nich hľadela. Bola zmätená, obaja bratia boli rovnakí, vzhľadom i všetkým ostatným. Bolo pre ňu ťažké vybrať si jedného z nich. Vedela, že by tým jedného potešila a druhého presný opak.

„Ak chcete, môžete o mňa súťažiť. Kto mi ako prvý donesie hrnček malín, ten si ma môže vziať."

Podala bratom dva hrnčeky, každému jeden, a obidvaja sa okamžite vybrali jedným smerom. Utekali, čo im sily stačili, no tiež do seba strkali a snažili sa jeden druhého spomaliť. Netrvalo to dlho a vrátili sa. Obaja. Vyzeralo to na smiech, keď obaja držali hrnčeky. Svoj i bratov. Kúsok pred dievčinou sa obaja potkli o kameň a spadli. Obidva hrnčeky sa rozbili a maliny sa rozsypali po zemi. Zatiaľ, čo sa bratia zas pochytili, o maliny sa začali zaujímať mravce.

„Doniesli maliny až ku mne. Zvládli ste úlohu obaja."

„Ale ja som bol rýchlejší!"

„Nie! To ja som bol rýchlejší! Stál si mi bol za pätami ako tieň."

„Tak tieň? Si ako slimák a ja ako víchrica!"

Po tom, čo sa pohádali ohľadne rýchlosti, začala hádka kvôli malinám, hrnčekom a dokonca i kvôli kameňu, o ktorý sa potkli.

„Nehádajte sa, prosím. Vy dvaja sa stále len hádate. A keby som sa i za jedného oženila, kde budeme bývať?" Spýtala sa kráska.

„Ja postavím dom!"

„Nie, to ja postavím dom!"

„Skúste niečo urobiť spoločne. Pomáhať si."

Bratia si podali ruky a zanedlho stál malý domček s dvomi miestnosťami, oddelenými priečkou. Boris býval s dievčinou v jednej miestnosti, ale len do ďalšieho dňa. Stále sa striedali.

Keď raz bola ich spoločná manželka preč, bratia sa začali hádať.

„Tvoja časť je väčšia! Urobil si priečku tak, aby bola tvoja miestnosť väčšia. Ja tak nemám dosť miesta."

„Čože? Boris, je to presne naopak, to tvoja miestnosť je väčšia!"

Hádali sa a začali sa biť tak, až na nich spadol celý dom a oni zahynuli. Keď sa vrátila ich žena, bola naozaj smutná. Za rok a deň sa ale zamilovala do obyčajného chlapca, ktorý nebol tak silný, ale mal ju rád, a keď mu povedala, čo sa stalo, tak sa až do konca života nehádali.

Šaty, na ktoré sa nedalo zabudnúť

Kráľ v ďalekom kráľovstve vyhlásil na nedeľu veľký ples. Pohostenie pre množstvo hostí, ale hlavne mali hrať do tanca tí najlepší hudobníci. Kráľ sám bol dobrý tanečník, ale jeho synovia dokázali tancovať čokoľvek a pretože boli pohľadní, každá dievčina z celého kráľovstva o nikom inom ani nesnívala.

Princovia boli traja a každý z nich bol dosť starý na to, aby si našiel ženu, ktorú by mal rád do konca svojich dní. Na ples mali prísť i krásky z iných krajov a z veľkej diaľky, len aby mali možnosť tancovať s nektorým z princov.

Podmienka pre tanec bola jedna jediná, prísť v šatoch, ktoré sa hodia na takú slávnosť. Neďaleko od hradu, v maličkom mestečku, sa v jednom z niekoľko málo domov nachádzali tri sestry. Náhoda alebo nie, každá sa pozerala do zrkadla a najradšej by bola práve teraz v hradnej tanečnej sieni v tých najkrajších šatách.

Cez mestečko kráčala v ten deň starena a posadila sa pri studni. Ľudia sa ju pýtali, kto je a ako jej môžu pomôcť. Tá len povedala, že je už stará a dokáže čarovať, ale už nečaruje, pretože jej nič nechýba.

„Ak máš znalosti kúzel, určite máš i šaty. Nemám krásne

šaty a ak ty áno, rada by som si ich obliekla," povedala jej jedna zo sestier.

Starena zložila drievka z chrbta a ulomila malú triesku. V rukách sa jej zmenila na šaty, ktoré boli biele ako sneh a zdobené mesiacom a hviezdami v odtieňoch modrej farby.

„Ak si oblečieš tieto šaty, budeš krásna a až vyjde mesiac, budeš ešte krajšia."

Dievčina sa poďakovala a utekala k najväčšiemu zrkadlu.

„Taktiež nemám šaty a chcem ich! Chcem krásne šaty teraz hneď! A nech sú ešte lepšie ako tie, čo dostala sestra!" Pribehla za starenou druhá zo sestier.

Starena ulomila ďalšiu triesku a tá sa zmenila na zlaté šaty zdobené červenými kvetmi, ktoré pripomínali oheň.

„Ak si oblečieš tieto šaty, budeš krásna a každý princ s tebou bude chcieť tancovať."

Druhá dievčina sa potešila, ale nepoďakovala a ešte rýchlejšie ako tá pred ňou bežala k zrkadlu. Tretia dievčina predstúpila pred starenku, opýtala sa na jej zdravie a povedala jej:

„Rada by som tancovala s princom, ale hlavne by bola rada, aby ma mal rád. Prosím ťa o šaty."

Starena ulomila s úsmevom poslednú triesku a ukázali sa jednoduché biele šaty s pestrými kvetmi na ramenách. Dievčina sa poďakovala a išla sa obliecť.

Skôr, ako začal ples, sa dve staršie sestry začali hádať. Svoje šaty si dotrhali navzájom a tak ani jedna nemohla ísť. Najmladšia ale šla, no nedostala sa až k princom. Len čo sa tancovanie skončilo, najstarší z nich ju požiadal o ďalšie víno.

Chvíľu nechápala, ale potom jej to došlo. Oni si ju splietli so slúžkou. Išla teda po víno a doniesla ho.

„Prečo to toľko trvalo?“ nervózne sa pýtal najstarší princ.

„Prepáčte, ja som v hrade prvýkrát, nikdy som tu nebola.“

„Nikdy si tu nebola? Tak to si zaujímavá slúžka.“

„Nie som slúžka, toto sú moje najlepšie šaty. Dostala som ich od starenky. Sú kúzelné.“

„Ako kúzelné?“

„Neviem, ale rada by to zistila. Starenka vedela, že chcem tancovať, tak sa asi kúzlo ukáže pri tanci.“

Zvedaví princovia s ňou tancovali, jeden za druhým, no na žiadne kúzlo neprišli. Potom si spomenuli na to, že bola jediná, ktorá tancovala so všetkými tromi a zasmiali sa na tom. Najmladší si ju potom vzal za ženu a tá dievčina si šaty nechala a vždy v nich rada tancovala. Nikdy nezabudla na to, ako si ju princovia splietli so slúžkou a ako sa snažili nájsť magickú moc šiat s jednoduchými kvetinami.

Následník trónu

Kde nie je dobrý vládca, tam sa nedarí. Obilie nerastie, zvieratá umierajú a ľudia sa netešia zo života. Platí to v rozprávkach a niekedy i mimo nich. Bol raz kráľ, ktorý vládol peknej krajine a tešil sa obľube. Po mnohých rokoch si už žiadal odpočinok, pokoj od všetkých záležitostí. Kráľ mal troch synov, a ako to už býva, niekto z nich sa mal stať novým kráľom.

Len málokedy sú synovia tak rozdielni a i keď chcel každý z nich kráľovskú korunu, vo vládnutí nemohli nájsť zhodu. Prišiel deň, kedy sa ku kráľovi dostavil najstarší z bratov:

„Daj mi korunu, otče, a ja budem dobrým kráľom. Vyznám sa v peniazoch a ak budem kráľom ja, postarám sa, aby bol každý dosť bohatý na to, aby mohol mať vzdelanie pre seba i pre deti, dobrý dom a ľudia budú šťastní, pretože si budú môcť kúpiť to, po čom túžia."

Kráľ nad tým uvažoval, keď sa pred ním objavil druhý z bratov. Taktiež chcel korunu a prehovoril ku kráľovi:

„Daj mi korunu, otče, a ja budem dobrým kráľom. Nik nevie viac o chorobách a nepozná spôsoby, ako ich liečiť. Poznám užitočné rastliny a postarám sa o to, aby v kráľovstve nebol mor a ani obyčajná chrípka a tak budú všetci šťastní."

Teraz mal kráľ už dva návrhy, ktoré premietal v hlave. Obaja by vládnuť dokázali, len ktorý z nich by to mal byť, to nevedel. Za tretím synom zašiel sám. Spýtal sa ho, ako sa má a čo by robil, keby bol kráľom.

„Neviem otče, čo by robil. Ako vieš, vždy som bol spravodlivý a čestný. Nikto by nespravodlivo netrpel a pretože by boli dobrí ľudia v bezpečí a zločinci za mrežami, všetci by boli šťastní."

Kráľ vzal v úvahu i túto informáciu a myslel na to, čo by bolo najsprávnejšie. Myslel a uvažoval, ale nevedel si rady. Čo robiť? Po noci plné premýšľania sa konečne rozhodol. Naraz povedal svojim synom, že odovzdá kráľovstvo tomu, kto ho urobí šťastným, keď všetci traja hovorili o šťastí.

„Dohovoríme sa, budeme sa striedať," navrhol najstarší syn.

Tak sa teda bratia striedali. Každý ale chcel urobiť zmeny v svojom obore a čo jeden zmenil, druhý vrátil späť. Nie a nie sa dohovoriť.

„Rozdeľme toto kráľovstvo na tri časti," navrhol prostredný syn. Len čo sa nepriatelia z iných častí sveta dozvedeli, že sa bude kráľovstvo deliť, už - už pripravovali svoje vojská, aby rozdrobenú ríšu obsadili. Ale zanedlho sa tri časti znovu zjednotili.

„Ja mám nápad!" Najmladší syn vysvetlil vlastný nápad. Nemal by vládnuť nikto z nich, ale niekto múdry, koho by každý z nich uznal a obľuboval.

Pretože nikto z nich nemal ženu, vybrali z ľudí tu najbystrejšiu a tak pôvabnú, že sa do nej každý z bratov okamžite zamiloval. Každý z bratov ju naučil niečo z toho, čo

vedel.

Starý kráľ si tu mladú ženu privolal a zopakoval, že korunu získa ten, kto ho urobí šťastným. Ona mu urobila buchty a kráľ - s úsmevom - jej dal svoju korunu. Tak vládla kráľovná a kedykoľvek sa jej kráľovstvo dostalo do problémov a potrebovalo urobiť niečo s peniazmi, zdravím alebo spravodlivosťou, vždy stál pri nej nektorý z princov, ktorí jej dobre poradil.

Obchodník s farbami

Kde bolo, tam bolo, v malom domčeku žil veľký umelec. Dokázal vytvárať farby, ktoré pretrvali veky. Maľoval hrady a zámky, ale i úplne obyčajné domčeky. Jeho farby používal každý maliar a s nimi boli obrazy ako živé.

Tento Obchodník ale nebol sám, mal svojho učňa, ktorý sa tiež zaujímal o farby. Nevedel ich vytvárať, ale veľa rád ich miešal. Niekedy sa mu podarilo namiešať novú farbu, ale inokedy bol výsledok strašný a také farby sa nedali predať.

Obchodník musel raz odísť a tak sa mal učeň, Ľudovít, postarať o všetko. Prichádzali k nemu pre farby i pre rady a on robil čo sa dalo, ale tak dobrý ako jeho majster nebol. Nie len to, ale ešte sa mu rozliala na cestu pred stánkom červená farba a urobila obrovskú machuľu, ktorú bolo vidieť i z diaľky. Čo s ňou? Učeň sa snažil zmyť farbu vodou, ale farba bola ako začarovaná a držala sa na mieste.

„Čo si len počnem?“ Učeň bol bezradný. Pýtal sa na radu všetkých priateľov i každého, koho stretol, no nikto mu nevedel poradiť. Taktiež sa každý pýtal na majstra a stále menej a menej ľudí si chodilo kúpiť farby.

V tom sa v jeho mysli zrodila myšlienka. Ľudovít prehľadal celý obchod a našiel rovnakú farbu, aká urobila machuľu.

Rozhodol sa, že natrie celú cestu načerveno. Tak bola celá cesta červená a bolo ju dobre vidieť. Machuľa sa stala súčasťou peknej cesty a ľudia sa vracali.

Mladík mal ale väčší cieľ, nájsť ďalších ľudí, ktorí by mali záujem o farby. Rýchlo sa učil za obchodníka, celkom sám, ale stále chcel prekonať svojho majstra. Jedného dňa už bol takmer bez farieb, len žltej mal dostatok. Jeho majster sa mal každú chvíľu vrátiť a urobiť ďalšie.

„Tú žltú farbu niekam použijem," hovoril si Ľudovít. „Urobím niečo pekné a užitočné."

A tak si vzal vedro s farbou a išiel do stredu mesta. Tam si namočil chodidlá do farby a vypravil sa k svojmu stánku. Za sebou nechával žlté stopy a prešiel tiež po červenej ceste.

Ktokoľvek uvidel v meste ľudské stopy, ktoré na slnku žiarili, nasledoval ich a stopy ho doviedli až k stánku s farbami. Jeden z ľudí, čo to uvideli, bol starý majster. Urobil nové farby a pretože si mnoho ľudí všimlo stopy, mnoho farieb sa predalo a obaja zarobili. Postupne sa Ľudovít naučil všetko a po roku a dni si najal vlastného učňa. To už ľudia nakúpili množstvá farieb a pri príležitosti jedného sviatku si natreli svoje chodidlá a tancovali na námestí. Ľudovít bol šťastný a ostatní tiež, pretože žili v tom najfarebnejšom meste na svete.

Bratia a mešec so zlatom

Pri veľkej rieke stála kedysi dávno starenka. Síl už veľa nemala a i keď sa veľmi chcela dostať na druhú stranu, nikde nebol most a ani plytká voda, ktorá by sa dala prebrodiť. Šli okolo dvaja bratia a rozhodli sa, že jej pomôžu na druhý breh. Netrvalo dlho a všetci traja boli síce mokrí, ale v poriadku a na druhé strane.

„Tu máte, mládenci," povedala im starenka a podala im mešec. Skôr, ako stihol ktokoľvek z nich niečo povedať, zmizla. Darmo ju hľadali a potom im napadlo, že to asi nebola len tak obyčajná starenka, ale nejaká čarodejnica.

Samozrejme, obaja bratia sa radovali, pretože v mešci boli zlaté mince. Mali hlad, a tak išli do najbližšej chalupy, požiadali o dobré jedlo a pitie a odvďačili sa hodnotnou zlatou mincou.

Za mince si kúpili, čo len chceli. Dom, kone, šaty, topánky, množstvo dobrého jedla a tak ďalej. Bratia boli bohatí a všetci ostatní im závideli. Keď ale prišiel chudobný človek žiadať o zlatku, nedali mu nič, chceli všetko len pre seba.

Netrvalo dlho a medzi bratmi začal spor. Starší chcel postaviť veľký hrad a byť na ňom pánom širokého okolia, zatiaľ čo mladší chcel cestovať a poznať celý svet. Obaja

potrebovali peniaze.

Starší brat začal stavať. Vytiahol mincu a dal ju pracovníkom, ktorí mu urobili trón. Potom ďalšie mince a stavitelia urobili miestnosti. Každú za zlatku. Keď zmizla minca z mešca, objavila sa vždy nová.

Mladší brat ale nebol tak trpezlivý. Rozhodol sa, že keď môže starší stavať hrad, on môže cestovať. Vysypal do svojej kapsy všetky zlatky z mešca a mešec vrátil. Keď prázdny mešec uvidel starší z bratov, rozčúlil sa, ale mladší brat bol už dávno preč. Keď sa mešec úplne vyprázdnil naraz, už žiadna mince nepribudli.

Starší brat postupne dostaval hrad, ale trvalo to dlho a musel pracovať celé roky. Mladší nemal toľké šťastie a len čo prešiel kúsok sveta, prepadli ho zlodeji a zlatky mu vzali. Nechcel sa vrátiť domov a tak cestoval ďalej, bez groša a bez priateľov.

O najväčšom zlodejovi

Ten, kto kradne, stále riskuje. Nesprávny krok znamená veľký trest, i za malú krádež. Kedysi dávno žil človek menom Dávid, ktorý dokázal ukradnúť čokoľvek a kedykoľvek. Netrvalo dlho a bol tým najslávnejším zlodejom. Kradol už od detstva a veľa sa o tomto remesle naučil.

Ako dieťa kradol buchty a dokázal tak rýchlo utekať, že ho nikto nemohol chytiť. Keď chcel nové šaty, nikdy si ich nekúpil, vždy si ich zobral bez platenia. Mal šťastie a poznal ľudí a ich správanie.

Počul o ňom i samotný kráľ a rozhodol sa, že využije jeho služby. Práve sa iný kráľ pripravoval na útok a bolo známe, že ten kráľ rád osobne rozkazuje vojakom na bojovom poli. Dávid dostal úlohu, ukradnúť zlaté brnenie toho kráľa. Za polovicu času, čo sa čakalo, sa objavil s korisťou. Nevzal len brnenie, ale tiež kráľovské kone i s kočiarom, bojové vlajky, jeho zbrane a spolu s tým i všetky útočné plány.

Kráľ, ktorý ho za to štedro odmenil, bol naozaj prekvapený. Nikdy si ani nemyslel, že sa to dá, a Dávid to stihol za polovicu času.

„Povedz mi, čo si praješ za tuto službu, dám ti čokoľvek," povedal kráľ.

„Čokoľvek? Dobre teda. Chcem tvoje hrady, tvoj ľud, tvoje vojská, to všetko je teraz moje. Celé kráľovstvo."

„Čože? Ako môžeš niečo takéto žiadať? Kráľom som tu ja a ak si myslíš, že ti darujem kráľovstvo, si na omyle."

„Aké darovanie? Vezmem si ho sám."

Zlodej vzal kráľovi korunu, posadil sa na trón a dal sám sebe korunu na hlavu. Prehovoril k ľuďom:

„Viem, že na niečo takého nie ste zvyknutí, ale je tu lepšia možnosť? Kto vám opatrí viac bohatstva ako ja? Kto vás ochráni proti iným zlodejom lepšie ako ja, keď poznám všetky triky?"

Šiel okolo čarodejník, a keď počul, čo sa deje, vybral sa do kráľovskej trónnej haly. Prehodnotil situáciu a oslovil zlodeja, teraz s korunou na hlave:

„Zaujímavé, kráľovstvo našlo najväčšieho zlodeja."

„To je pravda," potvrdil zlodej, „dokážem ukradnúť čokoľvek."

„Ukradol si detstvo sám sobe, ukradol si si možnosť žiť. Teraz si zlodej, no ktorá žena by chcela zlodeja? Si na tróne, no myslíš, že budú všetci radi, že majú zlodeja za kráľa? Koľko vládcov z iných kráľovstiev má dôvod potrestať ťa? Ukradol si rôzny majetok, ale niečo krádežou nezískaš. Svoju pravú tvár."

Čarodejník mal pravdu a zlodej vrátil korunu a už nechcel byť kráľom. Stačilo mu, že bol kráľ zlodejov. Často si ale prial, aby bol úplne obyčajným človekom, ktorému môžu ostatní dôverovať.

Princ a nezničiteľný drak

Nektorí draci majú rôzne špeciality, vďaka ktorým sú výnimoční i medzi sebou. Jeden taký drak žil v jaskyni neďaleko hlavného mesta krajiny. Kráľ mal jediného syna a hovoril si, že už prišiel čas, aby mu odovzdal trón a krajinu. Najskôr ho ale chcel vyskúšať.

„Viem, že túžiš po vláde a ja ti to splním. Mám ale pre teba skúšku. Neďaleko odtiaľto, v jaskyni, je veľký drak. Dones mi jeho hlavu."

„Urobím to," odpovedal princ.

Princ si vybral ten najlepší meč a tiež niekoľko ďalších zbraní a išiel priamo do jaskyne. V jej strede sa nachádzal drak. Spal hlbokým spánkom a bol pokrytý vrstvou prachu. Princ neváhal a tasil meč. Videl pred sebou trojicu hláv a plnou silou udrel, aby mu hlavy odsekol. Nič sa ale nestalo. Udrel znovu a znovu, až sa meč zlomil. Princ neváhal a vybral sekery, ďalšie meče a všetko čo mal, ale drakovi ani trochu neublížil.

„Čo po ma chceš, človeče? Nechaj ma spať."

„Ty rozumieš ľudskú reč?"

„Áno, poznám reč ľudí, ale nepoznám ich spôsoby. Len

tak prídeš, pokúsiš sa ma zabiť a ani sa nepredstavíš. Prečo si prišiel?"

„Posiela ma kráľ. Ak donesiem tvoju hlavu, dostanem kráľovstvo."

„Zaujímavé, naozaj zaujímavé. Vlastne ani veľmi nie. Idem spať."

Princ bol prekvapený. Ako by nie? Má doniesť hlavu nezničiteľného draka? Dá sa to vôbec? Celou cestou domov premýšľal, až niečo vymyslel. Vzal kúsok mäsa a vrátil sa do jaskyne.

„Dráčik, vstávaj! Niečo som ti doniesol!"

„Ale nehovor. Čo takého?"

„Priniesol som ti kúsok mäsa. Máš rád mäso, že áno?"

„Nie, to nemám. Som drak vegetarián. Ja nejem mäso."

„A čo teda ješ?"

„Keby som niečo jedol, tak na mne nie je toľko prachu," odpovedal drak.

„Tak vieš čo? Poď sa prejsť, preleť sa trochu po svete."

„Ja som videl celý svet. Už ma neláka."

„Tak dobre teda, ja si nájdem iného draka a budem sa baviť s ním."

„Dobre, pôjdem. Taktiež som už dávno nevidel tvojho otca. Ako je to dlho? Jedna generácia?"

Drak sa dal presvedčiť. Šiel ku kráľovi s princom a ten dostal kráľovstvo. Ani drak neodišiel naprázdno a dostal množstvo kožušín, na ktorých si potom spokojne podriemkaval.

Šťastná minca

„Sme na tom rovnako," hovorí jeden kamarát druhému. „Na cestu treba dve zlatky každému z nás, no obidvaja máme len jednu. Tak sa dohodneme."

„Dobre teda, ale ako?" Pýta sa druhý z kamarátov.

„Mám tu mincu. Ak padne znak, obidve sú moje. Ak ale padne hlava, dám ti svoju mincu."

„Platí."

Hodil raz mincou a padol znak. Ten, čo hádal znak, bol šťastný, kým ten druhý musel ísť domov pešo. Netušil, že bol podvedený.

Človek, ktorý rád používal svoju mincu, sa volal Ferdinand. Bol prefíkaný a ľstivý, no predovšetkým zlý. V skutočnosti mal peniaze na cestu a bez problémov obral kamaráta o poslednú zlatku. Ferdinandova minca bola zvláštna. Na obidvoch stranách mala znak. Minca bez hlavy, to je istota znaku. Pretože to Ferdinand dokázal využiť, rýchlo zbohatol, ale jeho život bol stále na vážkach. Mal bohatstva, ale mal stále strach, že ho niekto odhalí a jeho šťastie skončí.

Po niekoľkých dňoch sa rozhodovalo, akým spôsobom sa bude pokračovať v ceste. Ferdinand šiel prírodou sa

skupinou ľudí, ktorí tú oblasť nepoznali. Nepoznal ju ani on sám, ale cesta vľavo sa mu zdala oveľa krajšia. Použil svoju minci a tak sa išlo jeho smerom. Mal šťastie a vybral naozaj lepšiu cestu, po ktorej sa dalo postupovať rýchlo a bezpečne.

Kde to len išlo, použil mincu a tak vždy dosiahol svojho. Tak to išlo až do dňa, kde sa rozhodovalo o všetkom. Hazard ho ovplyvnil natoľko, že sa rozhodol vsadiť všetko, čo mal. Pravidla sú jednoduché, získať dvojnásobok alebo stratiť všetko.

„Vsadím na znak," povedal Ferdinand a hodil svojou mincou. Na jeho prekvapenie nepadol znak, ale hlava. Niekto jeho šťastnú minci vymenil

A tak prišiel o všetko. Prečo? Spoliehal sa na podvod, malý trik, a ten ľahko použil proti nemu niekto, kto tento trik poznal. Niekedy jedna mince rozhodne o celom bohatstve. Poučil sa a už sa nesnažil stále oklamať náhodu a dobre si vždy všetko premyslel a skontroloval.

Princezná a jej slúžka

V jednom z nespočítateľného množstva kráľovstiev na východe žil kráľ, ktorý mal jedinú dcéru. Bola už dosť stará na to, aby sa vydala a ako bolo zvykom, našiel jej ženícha práve on. Princeznej, ktorá sa volala Adina, sa jej budúcich manžel vôbec nepáčil.

Blížil sa dátum svadby, no princezná Adina bola stále smutnejšia a smutnejšia. O svojom smútku povedala svojej osobnej slúžke.

„Ach, ja si ho naozaj vziať nechcem. Priala by som si niekoho iného," sťažovala si princezná.

„Možno nebude zlý a bude ťa mať rád," odpovedala slúžka.

„Prečo si ho teda nevezmeš ty? Taktiež si bez muža. Radšej by som chcela tvoju prácu ako svadbu s ním."

„Ty si princezná, ja len slúžka. Nemám taký vznešený pôvod ako ty."

„Možno by sa to dalo zmeniť."

Princezná išla za čarodejníkom a vzala so sebou svoju slúžku. Povedala mu, čo jej napadlo. Z princeznej by bola slúžka, zo služobnej princezná a všetko by bolo v poriadku.

Čarodejník použil jedno zo svojich kúziel a Adina, zvyknutá na život princeznej, sa ocitla v tele svojej slúžky. Bývalá slúžka bola v krásnych šatách.

Len čo sa vrátili do komnaty princeznej, prišiel kráľov zbrojnoš a prehlásil, že práve dorazil ženích pre princeznú a svadba bude podľa kráľovho priania ešte dnes. Povedal jej taktiež, aby si vzala svoje najlepšie šaty.

Slúžka v tele princeznej bola ostýchavá, ale Adina jej to pomohla prekonať. Pripravilo sa všetko na svadbu. Slúžka sa vydala a Adina sa jej starala o vlasy, o šaty a o všetko. Rady sa spolu rozprávali a zostali priateľkami.

A tak sa stalo, že sa slúžka vydala a žila v bohatstve a Adina, ktorá si s ňou vymenila život, bola rovnako šťastná. Nikto jej nič neprikazoval a jej nová pani si ju vážila do konca života.

Čarodejník a veľké prianie

Kde bolo, tam bolo, žil raz kráľ, ktorý mal všetko, čo si mohol priať. Mal bohatstvo všetkého druhu, ale to ho netešilo. Hrady, zámky, opevnenia, mestá a dediny, to všetko mal a i keď to všetko kontroloval a spravoval, nepáčilo sa mu to. Mal krásnu ženu, s ktorú bol každý deň iný a úžasný, no ani to mu nestačilo pre to, aby bol šťastný. Mal priateľov a množstvo volného času pre nich, ale nič z toho ho skutočne netešilo, nespôsobovalo mu to radosť. Raz o tom hovoril s priateľom.

„Mám všetko, čo chcem. Stále ale nie som šťastný. Prečo je to tak?"

„Nedokážem ti odpovedať," povedal mu priateľ, „ale ja šťastný som."

„Čo ťa naplňuje šťastím?"

„Napríklad to, že sa ráno zobudím a vidím krásny deň."

Kráľ to skúsil. Večer išiel spať, a keď sa ráno zobudil, uvidel slnko nad krásnu krajinou a nikde ani obláčik. Nenaplnilo ho to ale šťastím. Iný priateľ sa postaral o to, aby urobili v kuchyni jeho obľúbené jedlo. Taktiež ho to neurobilo šťastným.

Keď o tom dopočul múdry čarodejník, ihneď sa vydal do

kráľovského paláca a prišiel priamo za kráľom.

„Tak ty máš všetko, ale nie si šťastný?" Pýtal sa čarodejník kráľa.

„Áno, je to presne tak. Mám čokoľvek po čom zatúžim a mám to hneď, ale skutočné šťastie mi chýba."

Čarodejník použil jedno zo svojich kúzel a všetko sa zmenilo. Miesto paláca bola len holá púšť a zo záhrad sa stali len duny rozpáleného piesku. Všetci služobníci zmizli a kráľ sa s čarodejníkom ocitol uprostred vyschnutej krajiny bez života.

„Čo si to urobil?" Pýtal sa zúfalý kráľ.

„Ja? Ale nič. Robím ťa šťastným. Teraz ma ospravedlň, musím ísť, ale vrátim sa."

Čarodejník zmizol a kráľ zostal sám. V pustine nevedel kadiaľ ísť a pretože bol horúci deň, rýchlo sa u kráľa objavil smäd. Potil sa, nemal čo piť a ani sa kde pred páľavou schovať. Strávil na tomto mieste hodinu, potom ďalšiu a ďalšiu a každá trvala večnosť.

Po niekoľkých hodinách sa vrátil čarodejník a mal so sebou vedro s vodou. Kráľ sa na vedro okamžite vrhol a pil vodu tak hltavo, ako ešte nikdy predtým.

„Kde si bol tak dlho? Je tu príšerne horúco. Prečo si ma tu nechal?"

„Chcel som ťa urobiť šťastným."

„Šťastným? Ako to myslíš?"

„Nebol si rád, keď som sa objavil s vodou?"

Čarodejník všetko vysvetlil kráľovi. To, prečo sa nikdy z ničoho netešil. Netešil sa na vodu, pretože nepoznal smäd. Netešil sa na priateľov, pretože nepoznal samotu. Čarodejník

pričaroval späť všetko bohatstvo a kráľ bol konečne šťastný. A pretože bol kráľom, postaral sa o to, aby sa mohol jeho ľud tešiť i z maličkostí, ako je napríklad voda v tom okamihu, keď má človek veľký smäd. Popri dôležitých cestách zas dal vysadiť stromy, ktoré poskytli tieň počas horúcich dní.

Ako sa puma stala kráľovnou

Džungľou prechádzal tiger. Bol silný a rýchly a nikto so zdravým rozumom sa mu neplietol do cesty. Tiger bol pánom v rozsiahle džungli a často ju prechádzal, aby videl, ako sa mení a ako sa darí ostatným. Išiel raz okolo mohutné rieky, keď tu z ničoho nič uvidel leva.

„Čo tu robíš, lev? A si vlastne lev? Na tak silné zviera si úplne maličký."

„Som lev a som vládcom. Vlastne ešte nie, ale budem. Až vyrastiem, budem kráľom džungle ja."

„Ty? Ty nikdy nebudeš kráľom, to by si ma musel poraziť!"

Tiger ľahko vyhnal mladého leva z džungle a zakázal mu vracať sa. Zostal vládcom a na mladého leva rýchlo zabudol. Prešlo niekoľko rokov a lev sa znovu dostal na tigrovo územie. V boji ho porazil a tak sa novým vládcom stal lev, ktorý nahradil tigra.

Za vlády leva bol všade poriadok a nikto si nerobil čo chcel. Bol dosť silný na to, aby mohol ochrániť seba i džungľu, ktorá patrila jemu. Ako tak prechádzal okolo rieky, našiel malú pumu. Zabudol na svojej prvé stretnutie s tigrom a spýtal sa jej, čo je zač.

„Som puma, silný a nebezpečný lovec a nikoho sa nebojím."

„Tak mňa by si sa mala báť, ja som tu pánom."

„Jedného dňa ťa porazím, ale až vyrastiem."

Prešlo niekoľko rokov, puma dospela a jej sila narástla, zatiaľ čo lev zostarol. V ťažkom boji porazila leva. Lev sa divil, no musel ustúpiť. Puma sa stala vládcom džungle. Rovnako ako tiger a lev, i ona strážila džungľu a mela dosť sily na to, aby sa nemusela nikoho báť.

Puma raz stretla mladého leoparda. Najskôr si myslela, že ho zaženie preč, no spomenula si na svoj príbeh.

„Tak ty chceš vládnuť džungli?"

„Áno, je to tak. A budem silnejší, ako ty!"

„Dobre teda, ešte dnes sa staneš kráľom džungle."

„Ale ja ťa neporazím, som ešte veľmi malý a mladý."

„Tak sa dívaj," odpovedala mu puma.

Čierna puma zvolala zvieratá z džungle a prehlásila: „Od teraz som kráľovná džungle a tento leopard je kráľom."

„Toto že je kráľ?" Pýtala sa zvieratá. Nezdalo sa im, že by mal malý leopard byť kráľom.

„Áno, je. Teraz som mocnejšia a postarám sa o všetkých, i o neho. Príde ale čas, kedy bude silnejší. Za pár rokov bude jeho sila väčšia, no ja zostarnem a moja sila sa zmenší. Do toho dňa sa budem starať ja o neho a potom sa bude starať on o mňa."

Zvieratá súhlasili a leopard sa stal kráľom a rýchlo sa jeho sila zväčšovala. Mal vládu a tak nemusel bojovať s inými zvermi a vlastne mal jedinú povinnosť. Starať sa o pumu,

ktorá bola skutočnou kráľovnou džungle, pretože urobila z nepriateľa priateľa a dokázala odhadnúť svoju skutočnú silu.

Obsah

Rozprávky na čítanie 2

O knihe 4

Slovo na úvod 5

Kráľ túžiaci po zlate 8

O človeku, ktorý sa hral s prsteňom 11

Krásna víla a jej skúška 14

Najrýchlejšie zviera 17

Kúzelná voda 19

Pekelník a jeho kotol 22

Maliar a maliarka 25

Katarína a zlatá rybka 28

Vojak a zrnká ryže 31

Dvaja bratia 34

Šaty, na ktoré sa nedalo zabudnúť 37

Následník trónu 40

Obchodník s farbami 43

Bratia a mešec so zlatom 45

O najväčšom zlodejovi 47
Princ a nezničiteľný drak 49
Šťastná minca 51
Princezná a jej slúžka 53
Čarodejník a veľké prianie 55
Ako sa puma stala kráľovnou 58